

Tas ir runātais vārds

Bīskapes Kirstenas Fērsas uzruna

ceļojošās izstādes “Reformācijai 500” Rīgas posma atklāšanā 2017. gada 18. martā

Augsti godātie bīskapi un ekselences,

rīdzenieces un rīdzenieki, mīļās māsas un brāļi!

Sirsnīgs paldies Jums par ielūgumu apmeklēt Rīgu. Es ļoti priecājos būt klāt ceļojošās izstādes “Reformācijai 500” kārtējā posma atklāšanā! Man Jums jānodod sirsnīgus sveicienus un svētības vēlējumus gan no Vācijas evaņģēliskās baznīcas, gan no Ziemeļvācijas baznīcas, kurai es piederu un kura jau ilgu laiku ir saistīta ar luterisko tradīciju Latvijā.

Mēs svinam reformācijas 500. gadadienu - šoreiz krietni savādāk kā iepriekšējos gadsimtos. Mēs svinam starptautiskā un Eiropas kontekstā. Mēs svinam kā māsas un brāļi – vīrieši un sievietes kopā. Un mēs svinam ekumēniski – sadraudzībā ar citām konfesijām.

Svinot Eiropas kontekstā mēs atjaunojam ciešās garīgās saiknes, kas mūs saista kopš reformācijas pirmsākumiem. Mācītājs Andreas Knopkens, kurš 1522. gadā atveda uz Rīgu reformācijas idejas nāk no Pomerānijas, kas atrodas manas Baznīcas teritorijā. Rīga pieņēma jauno konfesiju kā vienu no pirmajām pilsētām Eiropā, turklāt gan Rīgas rāte, gan pilsētas iedzīvotāji!

Ceļojošā izstāde “Reformācijai 500” ieskicē reformācijas kustību Eiropā un tās ceļa posmus – no Romas līdz Bergenai un no Dublinas līdz Rīgai. Tā atveido reformācijas baznīcu daudzveidību un tajā pašā laikā – to kopību. Tā atgādina, ka evaņģēliskās baznīcas tikai tad modina uzticību, kad tās savas darbības centrā liek evaņģēliju, kad tās meklē vienojošo, kad tās daudzveidībai piešķir pozitīvu veidolu un to uzlūko kā stiprumu.

Mēs svinam reformācijas jubileju laikā, kad Eiropas tautu saliedētība ir apdraudēta. Mēs visi to apzināties. Nacionālistiski saukļi, kas aicina uz norobežošanos, kļūst arvien skaļāki. Ceļojošā izstāde “Reformācijai 500” apliecina ko citu. Tās vēstījums: ir vairāk, kas mūs vieno, nekā kas mūs šķir. Daudzveidībā ir spēks, ja daudzveidība tiek dzīvota kopības garā. Mūs vienojošā ticība Kristum, pasaules valdniekam, mūs diendienā aicina – “*provocē*” vārda tiešā nozīmē – kā Jēzus *sekotājiem* kalpot mieram, iedibināt taisnīgumu un veicināt vienotību. Tāpēc mēs, reformācijas baznīcas, jūtam šobrīd izaicinājumu iestāties par vienotu un cilvēcīgu Eiropu, par tādu Eiropu, kas izjūt

solidaritāti ar visu pasauli pāri savas zemes robežām.

Otrkārt, mēs svinam šo reformācijas jubileju kā brāļi un māsas – vīrieši un sievietes kopā. Tas nozīmē, ka arī sieviešu piensums reformācijas vēsturē tiek no jauna atklāts, pētīts un novērtēts. Katrīna fon Bora, Katrīna Cele, Dānijas Anna – šīs un daudzas citas sievietes ar savām iniciatīvām izglītības jomā ir nozīmīgi ietekmējušas reformācijas gaitu. No viņām mēs esam saņēmuši šo īpašo mantojumu – jau gadu desmitiem mūsu baznīcās ordinēt mācītājas (un konsekrēt bīskapes).

Uz šāda fona nesenais Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas lēmums neordinēt sievietes mācītājas amatā ir radījis rūpes gan Latvijā, gan ārpus tās robežām. Un es ceru, ka Latvijas ev.-lut. baznīca būs atvērta tālākam dialogam baznīcas kopības Pasaules luterāņu federācijas un Eiropas Protestantu baznīcu apvienības interešu labad. Es ceru, ka sieviešu garīgais potenciāls tiks nākotnē pilnībā izmantots. Ir labi, ka Rīgā ir uzsākts usw.

Un visbeidzot: mēs svinam reformācijas jubileju ekumēniski. Ar lielu uzmanību un iekļautību mēs skatām arī brūces, kuras mēs gadsimtu laikā viens otram esam cirtuši. Pagājušajā nedēļas nogalē Vācijā, Hildesheimā katoļi un protestanti kopīgi svinēja grēku nožēlas un izlīgšanas dievkalpojumu. Mēs dalījāmies savās sāpēs un lūdzām Dievam piedošanu par mūsu nepaklausību. Un tajā pašā laikā mēs varējām ar pateicību atzīt: konfesionālās atšķirības uztvert kā

bagātību ir tik stiprinoši! Tādēļ es ļoti priecājos un jūtos pagodināta šovakar sprediķot ekumēniskajā dievkalpojumā Rīgas Domā.

Es gribētu beigt ar to pašu, ar ko iesāku – ar sirsnīgu pateicību. Paldies par draudzīgo atbalstu ceļojošās izstādes komandai un viesmīlīgo uzņemešanu Jūsu skaistajā pilsētā Rīgā.

Ar lielu interesi mēs gaidām stāstus, ko Jūs rakstīsiet 21. gadsimta vēstures grāmatas lapās. Jo mēs visi taču nepārtrauki esam Dieva meklējumos – kā eiropieši, kā māsas un brāļi mūsu ekumēniskā daudzveidībā.

Paldies Jums!